

Arrest

nr. 175 506 van 29 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 14 juni 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 20 mei 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 november 2015 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ascendent van een Unieburger. Zij worden in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en er wordt hen gevraagd om binnen de drie maanden een bewijs van de ziektekostenverzekering geldig in België voor te leggen.

Uit een e-mailbericht van 4 januari 2016 van de gemeentelijk ambtenaar van de stad Antwerpen blijkt dat de verzoekende partijen de volgende stukken hebben ingediend:

- attest mutualiteit voor gezinshereniging;
- verklaring van aansluiting in de Belgische ziekteverzekering.

Op 19 mei 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de eerste verzoeker tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de eerste bestreden beslissing die aan de eerste verzoeker wordt ter kennis gebracht op 20 mei 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.11.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- attest dd. 19.10.2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving van- wege het OCMW te Antwerpen. Er werd echter geen attest afgeleverd op naam van de referentiepersoon.

- attest 'Certificate Delta Bank' dd. 07.07.2015 waaruit blijkt dat betrokkene in oktober 2013, augustus 2014 en in de maanden november 2014 - februari 2015 financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon

- attest State Fiscal Service of Ukraine dd. 13.11.2015 waaruit blijkt dat betrokkene inkomsten had in de periode januari - december 2014, voor de eerste twee kwartalen van 2015 waren er op datum van het attest geen gegevens gekend; bijbehorend attest met de wisselkoersen dd. 12.11.2015; attest dd. 09.11.2015 waaruit blijkt dat er op naam van betrokkene geen onroerende eigendommen geregistreerd staan; attest 'reference no. 3062' dd. 05.11.2015 waaruit blijkt dat betrokkene niet geregistreerd staat als pensioengerechtigde

- arbeidsovereenkomst en bijbehorend addendum dd. 03.07.2015 (Bank of China); bijhorende loonfiches voor de periode juli - oktober 2015 op naam van de referentiepersoon

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene minstens tot eind 2014 een inkomen had. Het voorgelegde attest dd. 13.11.2015 stelt bovendien dat de gegevens betreffende het inkomen van betrokkene voor 2015 niet gekend zijn, niet dat betrokkene geen inkomsten meer had. Betrokkene bijgevolg niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn.

Betrokkene ontving in de periode oktober 2013 - februari 2015 weliswaar bepaalde sommen vanwege de referentiepersoon. Echter, gelet op onregelmatigheid van deze stortingen en op de aangetoonde persoonlijke inkomsten van betrokkene, is het niet afdoende aangetoond dat betrokkene tijdens deze periode geheel financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine afdoende financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon, en gelet dat er niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond (bestaat) tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon sedert 20.11.2015 op hetzelfde adres woonachtig zijn. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvS nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

Op 19 mei 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ook ten aanzien van de tweede verzoekster tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de tweede bestreden beslissing die aan de tweede verzoekster wordt ter kennis gebracht op 20 mei 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.11.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- attest dd. 19.10.2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving vanwege het OCMW te Antwerpen. Er werd echter geen attest afgeleverd op naam van de referentiepersoon.

- attest 'Certificate Delta Bank' dd. 07.07.2015 waaruit blijkt dat de echtgenoot van betrokkene in oktober 2013, augustus 2014 en in de maanden november 2014 - februari 2015 financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon

- attest State Fiscal Service of Ukraine dd. 05.11.2015 waaruit blijkt dat er op datum van het attest geen gegevens gekend waren betreffende de inkomsten van betrokkene voor de periode januari 2014 - juni 2015; attest dd. 09.11.2015 waaruit blijkt dat betrokkene een eigendom bezit; attest dd. 12.11.2015 met

betrekking tot de wissel- koersen; attest 'reference no. 3061' dd. 05.11.2015 waaruit blijkt dat betrokkene niet geregistreerd staat als pensioengerechtigde
- arbeidsovereenkomst en bijbehorend addendum dd. 03.07.2015 (Bank of China); bijhorende loonfiches voor de periode juli - oktober 2015 op naam van de referentiepersoon

Het voorgelegde attest dd. 05.11.2015 stelt dat de gegevens betreffende het inkomen van betrokkene voor 2014 en 2015 niet gekend zijn, niet dat betrokkene in deze periode geen inkomsten had. Bovendien blijkt dat ze een eigendom (een appartement) bezit in Oekraïne. Betrokkene heeft bijgevolg niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn.

De echtgenoot van betrokkene ontving in de periode oktober 2013 - februari 2015 weliswaar bepaalde sommen vanwege de referentiepersoon. Echter, gelet op onregelmatigheid van deze stortingen en op de aangetoonde eigendommen van betrokkene, is het niet afdoende aangetoond dat betrokkene tijdens deze periode geheel onvermogen en financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij reeds voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine afdoende financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon, en gelet dat er niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond (bestaat) tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon sedert 20.11.2015 op hetzelfde adres woonachtig zijn. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvS nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:
"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering dienen zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Bij het onderzoek van de vraag naar de materiële motivering van de bestreden beslissing moet de Raad onderzoeken of de concrete gegevens van het dossier de vermelde motieven op een deugdelijke wijze onderbouwen (RvS 23 september 2013, nr. 224.862; RvS 13 november 2012, nr. 221.391).

De bestreden beslissingen zijn kennelijk onredelijk genomen wegens de volgende redenen.

- 1. Argument verwerende partij: Er werd geen attest voorgelegd van het OCMW op naam van de referentiepersoon;*

Reactie verzoekers: Uit stukken 7 en 9 blijkt dat de referentiepersoon een gemiddeld inkomen heeft van 2.550,00 € per maand. Onder deze omstandigheden kan hij onmogelijk ten laste zijn van het OCMW. Bovendien heeft de referentiepersoon zich ingeschreven als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en heeft de verwerende partij zijn verblijfsrecht erkend door afgifte van een E-kaart op 09.04.2016 (stuk 5). Het is dus niet ernstig te stellen dat de referentiepersoon ten laste zou kunnen zijn van het OCMW.

- 2. Argument verwerende partij: Verzoekers tonen niet aan effectief onvermogen te zijn. Verzoeker had een inkomen in 2014. De gegevens betreffende het inkomen van verzoekers van 2015 zijn niet gekend. Verzoekster bezit een appartement in het herkomstland;*

Reactie verzoekers: Verzoekers hebben geen pensioenrechten opgebouwd (stuk 12 en stuk 19). Verzoeker heeft geen onroerende goederen (stuk 18). Uit stuk 13 blijkt ook dat verzoekster geen onroerende goederen heeft. Verwerende partij stelt ten onrechte dat verzoekster een appartement heeft staan op haar naam, waarschijnlijk door een verkeerde lezing van het document. Onderaan het

document staat duidelijk vermeld als eigenaar (owner): A. L. V. (...) Verwerende partij stelt verder dat uit stukken 11 en 17 niet blijkt dat verzoekers geen inkomsten hebben omdat de documenten enkel vermelden dat er geen gegevens voorhanden zijn over de eventuele inkomsten. D.i. niet juist. Verzoekster heeft nooit gewerkt en heeft ze dus nooit inkomsten gehad. Verzoeker was werkloos in 2014 en in 2015. Hij ontving in 2014 slechts een werkloosheidsvergoeding van 20.496,91 UAH of ongeveer 776 € in totaal. Daar verzoekers geen andere inkomsten hadden heeft de belastingdienst geen inkomsten ingegeven in de databank en staat er in de documenten vermeld dat er geen inkomstengegevens zijn. In plaats van 0€ vermeldde de belastingdienst dat er geen data zijn, hetgeen op hetzelfde neerkomt. D.i. de officiële manier van het weergeven dat er geen inkomsten zijn in Oekraïne. Verzoekers hebben genoegzaam naar recht aangetoond effectief onvermogen te zijn. Vereisen dat ze nog andere bewijzen moet voorleggen over hun behoefte is disproportioneel en kennelijk onredelijk. Het is zeer immers moeilijk een negatief feit aan te tonen (Arrest RVV nr. 145 103 d.d. 08.05.2015).

3. Argument verwerende partij: Verzoekers zijn niet geheel ten laste gelet op de eigen inkomsten en omdat de stortingen door de referentiepersoon onregelmatig waren;

Reactie verzoekers: Sedert midden 2013 heeft de referentiepersoon aan verzoekers geld overgemaakt. Tussen augustus 2014 en februari 2015 werd er in totaal 76.033,20 UAH, oftewel 3.773,57 € overgemaakt (stuk 10). Gelet op de economische situatie in het land van herkomst is dit bedrag zeker voldoende om als ten laste beschouwd te worden. Van november 2014 tot februari 2015 werd er 71.015,20 UAH overgemaakt. I.p.v. maandelijks kleine bedragen betaalde referentiepersoon met intervallen grotere bedragen. Rekening houdend met het feit dat het leefloon in Oekraïne 1.176 UAH (=41,50 €) per persoon is (Wet nr. 966-XIV d.d. 15.07.99), zijn de verstuurd bedragen meer dan voldoende om verzoekers ten laste te nemen. De geldtransfers aan verzoekers waren regelmatig en dekten de financiële noden van verzoekers. In de periode augustus 2014-september 2015 werden volgende bedragen overgeschreven: In augustus 2014 werd 5.000,00 UAH betaald= dit bedrag is gelijk aan 4 maandlonen van een Oekraïner; In november 2014 werd 2.500,00 UAH betaald= dit bedrag is gelijk aan 2 maandlonen; In december 2014 werd 33.100,00 UAH betaald= dit bedrag is gelijk aan 28 maanden leefloon!

Om een betere levensstandaard te bieden aan zijn ouders heeft de referentiepersoon 35.145,00 UAH verzonden in januari en februari 2015= d.w.z. een bedrag gelijk aan 20 maandlonen naar Oekraïense normen.

Het middels is gegrond."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het enige middel halen verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij betogen dat de referentiepersoon over een gemiddeld inkomen van 2.550,00€/maand beschikt waardoor hij onmogelijk ten laste kan zijn van het OCMW. Zij vervolgen geen pensioenrechten te hebben opgebouwd in hun land van herkomst daar verzoekster er nooit gewerkt heeft. Zij stellen dat verzoeker werkloos was in 2014 en 2015 en een werkloosheidsvergoeding ontving van omgerekend 776€ in totaal voor 2014. Zij vervolgen dat uit het document aangaande het onroerend goed blijkt dat niet verzoekster, doch wel ene A. L. V. (...) als eigenaar vermeld staat. Zij stellen dat de bedragen die de referentiepersoon hen overmaakte in de periode augustus 2014 en september 2015 ruimschoots voldoende waren om hen ten laste te nemen, gelet op de economische situatie in Oekraïne.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers d.d. 20 november 2015 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indienden als bloedverwant in opgaande lijn, in functie van hun Nederlandse zoon, H. E. (...).

Verzoekers dienden derhalve te voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40bis §2, 4° van de Vreemdelingenwet, dat onder meer luidt als volgt:
(...)"

Zij betwisten niet dat verzoeker een inkomen in het land van herkomst genoten heeft tot 2014. Vanaf 2014 ontving hij een werkloosheidsuitkering. Zij tonen echter niet aan dat die werkloosheidsuitkering niet

zou zijn verder gezet in 2015. Zij tonen enkel aan dat er geen inkomsten in het land van herkomst gekend zijn of aangetoond werden, doch niet dat zij er geen inkomsten meer genieten, zoals in de voorliggende beslissing wordt gemotiveerd.

Waar zij stellen dat de genaamde A. L. V. (...) eigenaar is van het onroerend goed, blijkt uit het voorgelegde stuk dat het om een "Deed of Gift" gaat, met andere woorden om een schenkingsakte. Echter er kan uit de vertaling niet afgeleid worden wie de schenker en wie de begunstigde is.

In de hypothese dat verzoekster het onroerende goed op 6 november 2015 heeft geschonken aan A. L. V. (...), blijkt dat zij zich bewust onvermogen gemaakt heeft in het land van herkomst, teneinde in België een verblijfsrecht te kunnen bekomen in functie van haar zoon.

In de andere hypothese, waar A. L. V. (...) het onroerend goed aan verzoekster zou hebben geschonken, stemt dit overeen met de bestreden beslissing waarin vermeld wordt dat verzoekster in het bezit is van een onroerend goed in Oekraïne.

In beide gevallen tonen verzoekers niet aan onvermogen te zijn geweest in het land van herkomst, waardoor zij reeds ten laste waren van de referentiepersoon, alvorens de verblijfsaanvraag werd ingediend.

Waar verzoekers stellen dat verzoeker in 2014 slechts 776€ werkloosheidsvergoeding zou genoten hebben op jaarbasis, blijven zij in gebreke dit bedrag aan te tonen met een begin van bewijs. Zij tonen evenmin aan dat verzoeker in 2015, om welke reden dan ook, niet meer gerechtigd is op een werkloosheidsuitkering.

Het komt evenwel aan verzoekers toe, als aanvragers van een verblijfsrecht, om een volledig zicht te geven op hun situatie zodat de verwerende partij in het licht van alle gegevens een oordeel kan vellen over de afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst. Zij moeten transparant zijn omtrent hun financiële situatie en hieromtrent dan ook alle documenten overmaken aan de verwerende partij. Indien verzoeker in Oekraïne geen werkloosheidsuitkering meer zou ontvangen hebben, dient hij hiervan het bewijs voor te leggen. Van de verwerende partij kan niet verwacht worden te oordelen dat er geen inkomsten zijn, enkel omwille van het feit dat er geen bewijs van inkomsten wordt voorgelegd.

Aangaande de economische situatie in Oekraïne worden er geen vaststaande bewijzen voorgelegd van het leefloon aldaar, doch beperken zij zich tot loutere niet gestaafde verklaringen.

Verzoekers tonen niet aan dat het kennelijk onredelijk is om op grond van de door hen voorgelegde documenten te oordelen dat zij niet ten laste kunnen worden beschouwd. Er werd niet aangetoond dat zij voorafgaandelijk aan de verblijfsaanvraag ten laste waren van de referentiepersoon in het land van herkomst. Die vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen naar recht.

Het enig middel is ongegrond."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste en de tweede bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevatten deze beslissingen een motivering in feite, met name dat "uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond (bestaat) tussen betrokkene en de referentiepersoon", waarbij omstandig wordt toegelicht dat de verzoekende partijen "niet afdoende (...) (hebben) aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat (...) (zij)

reeds voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine afdoende financiële steun ontving(en) vanwege de referentiepersoon” en er “niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische staat”. Ook de beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijzen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevatten deze bevelen een motivering in feite, met name dat het “*legaal verblijf in België is verstrekt*”. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen het volgende bepaalde:

“(…)

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

“(…)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

“(…)”

De beoordeling of een bloedverwant in opgaande lijn al dan niet ten laste is van de persoon die hij wenst te vervoegen, is een feitenkwestie die een zekere appreciatie vergt van het bestuur.

Te dezen betwisten de verzoekende partijen de vaststelling dat zij niet afdoende hebben aangetoond effectief onvermogen te zijn. Zij verwijzen naar hun “*attest State Fiscal Service of Ukraine*” van respectievelijk 13 november 2015 en 5 november 2015 en geven aan dat er vermeld staat dat er geen inkomstgegevens zijn omdat zij geen inkomsten hadden en dat waar de belastingdienst vermeldt dat er geen data zijn, dit hetzelfde is als zou er vermeld staan dat de inkomsten 0 euro zijn. Dit is volgens de verzoekende partijen de officiële manier waarop de inkomsten worden weergegeven in Oekraïne. De verzoekende partijen beperken zich wat dit betreft evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs, zodat zij er niet in slagen aannemelijk te maken dat de eerste bestreden beslissing, waar wordt gemotiveerd dat “(h)et voorgelegde attest dd. 13.11.2015 (...) bovendien (stelt) dat de gegevens betreffende het inkomen van betrokkene voor 2015 niet gekend zijn, niet dat betrokkene geen inkomsten meer had”, op onjuiste feitelijke gegevens is gesteund of op kennelijk onredelijke wijze is genomen of dat de tweede bestreden beslissing, waar wordt gemotiveerd dat “(h)et voorgelegde attest dd. 05.11.2015 stelt dat de gegevens betreffende het inkomen van betrokkene voor 2014 en 2015 niet gekend zijn, niet dat betrokkene in deze periode geen inkomsten had”, op onjuiste feitelijke gegevens is gesteund of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Door er nog op te wijzen dat uit de door hen voorgelegde documenten blijkt dat zij geen pensioen genieten, dat de eerste verzoeker geen onroerende goederen bezit en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris uit de door de tweede verzoekster voorgelegde documenten ten onrechte zou hebben afgeleid dat zij een appartement in Oekraïne bezit, maken de verzoekende partijen, daargelaten de vraag of dit laatste het geval is, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk

onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zij “niet afdoende (...) (hebben) aangetoond effectief onvermogen te zijn”.

Waar de verzoekende partijen tenslotte nog verwijzen naar het arrest nr. 145 103 van 8 mei 2015 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laten de verzoekende partijen na om de concrete motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Voorts wordt er in de bestreden beslissingen gewezen op de onregelmatigheid van de stortingen die de eerste verzoeker van de referentiepersoon heeft ontvangen. De verzoekende partijen werpen hiertegen op dat er tussen augustus 2014 en februari 2015 in totaal € 3.773,57 werd overgemaakt en dat dit, gelet op de economische situatie in hun land van herkomst, zeker voldoende is om als ten laste beschouwd te worden. Zij stellen voorts dat de referentiepersoon met intervallen grote bedragen betaalde in plaats van maandelijks kleine bedragen te betalen. Zij menen dan ook dat de geldtransferten regelmatig waren en hun financiële noden dekten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon in augustus 2014 aan de eerste verzoeker 5.000 UAH (€ 202,46) heeft overgemaakt, 2500 UAH (€ 133,82) in november 2014, 33100 UAH (€ 1.725,67) in december 2014, 20665 UAH (€ 1.109,86) in januari 2015 en 14750 UAH (€ 599,65) in februari 2015. Voor de periode na februari 2015 tot aan de aanvraag van 20 november 2015 voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger worden er geen bewijzen aangebracht van geldstortingen. Gelet op zowel de periodiciteit als op de bedragen van de stortingen, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat *in casu* werd geoordeeld dat de stortingen onregelmatig gebeurden. Voor zover de raadvrouw van de verzoekende partijen er ter terechtzitting nog op wijst dat omwille van de kosten die gepaard gaan met dergelijke stortingen geopteerd werd voor enkele (grotere) stortingen in plaats van maandelijks stortingen, wordt er op gewezen dat dit de referentiepersoon blijkbaar niet heeft tegengehouden om in de maanden november 2014 tot en met februari 2015 toch maandelijks verschillende sommen (gaande van een bedrag van 2500 UAH (€ 133,82) tot een bedrag van 33100 UAH (€ 1.725,67)) te storten. Met hun betoog doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door hen overgemaakte bewijsstukken, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

In casu zijn de eerste en de tweede bestreden beslissing gestoeld op drie afzonderlijke motieven die elk op zich deze beslissingen kunnen verantwoorden, met name 1) dat de verzoekende partijen niet afdoende hebben aangetoond effectief onvermogen te zijn, 2) dat er onvoldoende werd aangetoond dat zij reeds voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine afdoende financiële steun ontvingen vanwege de referentiepersoon en 3) dat er niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische staat. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de bestreden beslissingen te schragen. Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn om het eerste en het tweede motief te weerleggen. Bijgevolg hebben de verzoekende partijen, daargelaten de vraag of afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon al dan niet ten laste valt van de Belgische Staat, geen belang bij hun kritiek op het derde motief van de bestreden beslissingen. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen leiden.

Een schending van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

D. DE BRUYN